

Capitolul 1

Ora 1:20 dimineața în ziua de Anul Nou. Magnus știa ce oră e mulțumită ceasului rotund, ceasul mamei lui, care stătea pe policioara de deasupra șemineului. În colț, corbul din colivia de răchită murmură și croncănea în somn. Magnus aștepta. Camera era pregătită pentru oaspeți, focul era întesit cu turbă, iar pe masă se aflau o sticlă de whisky și prăjitura cu ghimbir pe care o cumpărase de la Safeway ultima oară când fusese în Lerwick. Simțea că e pe cale să ațipească, dar nu voia să se bage în pat, gândindu-se că ar fi putut să-i sune cineva la ușă. Atât timp cât era lumină la geam, cineva ar fi putut să vină în vizită, plin de veselie, băutură și povești. De opt ani nu-l vizitase nimeni ca să-i ureze un An Nou fericit, dar el tot aștepta. Preventiv.

Afară era liniște deplină. Nu se auzea nici măcar adierea vântului. În Shetland era foarte ciudat să nu bată vântul. Oamenii își ciuleau urechile și se întrebau ce lipsește. Ceva mai devreme se așternuse un strat subțire de zăpadă, acoperit la amurg de o gheață lucioasă și dură ca diamantul care a sclipit în ultimele raze ale soarelui, iar apoi în lumina farului. Frigul era încă un motiv pentru care Magnus rămăsese acolo unde se afla. În dormitor, gheața probabil că formase deja un strat gros pe interiorul ferestrei, iar cearșafurile mai mult ca sigur erau reci și umede.

Trebuie să fi adormit. Dacă ar fi fost treaz, le-ar fi auzit venind, pentru că nu era nimic silențios în mișcările lor. Nu se apropiau deloc pe

furiș, dimpotrivă. Le-ar fi auzit răsetele și pașii nesiguri, ar fi observat lumina lanternei prin fereastra fără perdele. L-au deșteptat abia bătăile în ușă. Tresări și deschise ochii, știind că tocmai se trezise dintr-un coșmar, dar nefiind sigur în privința amănuntelor.

– Intră!, strigă. Intră, intră!

Se sforță să se ridice în picioare, era amorțit și îl durea tot corpul. Probabil că ajunseseră deja pe verandă. Le auzea şușotelile.

Ușa se deschise, lăsând să pătrundă o boare de aer rece ca gheața și două fete tinere, îmbrăcate în haine excentrice și colorate ca niște păsări exotice. Își dădu seama că băuseră. Stăteau în picioare și se propteau una de cealaltă. Nu erau îmbrăcate cum trebuie pentru vremea aceea, totuși obrajii le erau îmbujorați și radiau de sănătate. Una era blondă, cealaltă brunetă. Blonda era cea mai drăguță, rotunjoară și delicată, dar Magnus o remarcă întâi pe cea brunetă. Părul ei negru era brăzdat de șuvițe de un albastru luminescent. I-ar fi plăcut tare mult să-i atingă părul, dar știa că n-ar fi fost bine. N-ar fi făcut decât să le sperie.

– Intrați, spuse încă o dată, deși ele se aflau deja în cameră.

Își zise că, probabil, părea un bătrân senil care repeta aceleași cuvinte, fără niciun rost. Oamenii răsuseră întotdeauna de el. Îi spuneau ca e cam lent și probabil aveau dreptate. Un zâmbet i se înfripă pe buze și imediat auzi în minte glasul mamei lui: „Șterge-ți rânjetul ăla tâmpit de pe mutră. Vrei să te creadă lumea încă mai prost decât ești?”

Fetele chicotiră și înaintară în cameră. El închise ușa scorojită de vreme care dădea în verandă, apoi pe cea care dădea în cameră. Voia să împiedice frigul să intre în casă și, în același timp, îi era teamă că fetele ar putea să plece. Nu-i venea să creadă că niște făpturi atât de frumoase îi călcase pragul.

– Luați loc, zise el.

La vedere nu era decât fotoliul pe care-l folosea el însuși, dar sub masă se aflau alte două taburete, pe care unchiul său le meșterise din lemn de plută, și pe care el le trase afară.

– Haideți să beți ceva cu mine în cinstea Noului An.

Fetele chicotiră din nou și se foiră până ajunseră la scaune. Aveau beteală în păr și pe hainele din blană, catifele și mătase. Cea blondă avea niște ghetuțe din piele atât de strălucitoare încât arătau ca smoala proaspătă, cu catarama argintii și câteva lăntișoare. Tocurile erau înalte și vârfurile ascuțite. Magnus nu mai văzuse niciodată ghetete ca acelea și, preț de o clipă, nu izbuti să-și ia ochii de la ele. Pantofii brunetei erau roșii. El se așeză în capul mesei.

– Nu vă cunosc, nu-i așa? le întrebă, cu toate că, uitându-se la ele mai de aproape, își dădu seama că le mai văzuse trecând pe lângă casă.

Avea grijă să vorbească rar, așa încât ele să-l înțeleagă. Uneori își înghițea vorbele. Cuvintele îi sunau ciudat, precum croncănitul corbului. Învățase corbul să spună câteva cuvinte. De multe ori nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească. Încercă o altă întrebare:

– De unde sunteți?

– Am fost în Lerwick.

Taburetele erau joase și fata blondă trebuia să dea capul puțin pe spate ca să privească în sus la el. El putea să-i vadă limba și gâtul roz. Bluza scurtă din mătase îi ieșise din betelia fusteii, iar el zări o fâșie de carne la fel de mătăsoasă ca materialul bluzei.

– Am fost la petrecerea de Anul Nou. După care am mers cu cineva cu mașina până la capătul străzii. Mergeam spre casă, când am văzut lumină la tine.

– Păi, în cazul ăsta, ce-ar fi să bem un pahar? propuse el însuflețit. Vreți?

Îi aruncă o privire fetei brunete care cerceta camera, mișcându-și ochii încet și absorbind toate detaliile dar, din nou, blonda fu cea care răspunse.

– Ne-am adus băutura noastră, spuse ea.

Scoase o sticlă din geanta de umăr tricotată pe care o ținea pe genunchi. Sticla avea un dop de plută și era plină pe trei sferturi. El

Își zise că înăuntru se afla vin alb, dar nu putea fi sigur. Nu pusese niciodată gura pe vin. Blonda scoase dopul sticlei cu dinții ei albi și ascuțiți. Gestul îl șocă. Când își dădu seama ce avea de gând să facă, îi veni să strige la ea să se oprească. Își imagină cum dinții i se rup de la rădăcini. Ar fi trebuit să se ofere să deschidă el sticla. Ar fi fost un gest de gentleman. În schimb, însă, se mulțumi să privească fascinat. Fata bău și se șterse la gură cu mâna, apoi îi trecu sticla prietenei ei. El se întinse după whisky-ul lui. Măinile îi tremurau și vărsă câțiva stropi pe mușamaua mesei când își mai turnă un pahar. Fata brunetă ciocni cu sticla. Ținea ochii mijiiți. Pleoapele îi erau colorate cu albastru și gri și aveau un contur negru.

– Eu sunt Sally, spuse fata blondă.

Nu era tăcută, ca fata cu părul închis la culoare. Ei îi plăcea gălăgia, decise el. Pălăvrăgeală și muzică.

– Sally Henry.

– Henry, repetă el.

Numele îi era familiar, însă nu știa de unde. Nu reușea să facă legătura. Mintea nu-i mersese niciodată prea repede, dar acum gândirea devenise deja un efort. Era ca și cum ar fi încercat să vadă prin ceața groasă de deasupra mării. Recunoștea forme și idei vagi, dar îi era greu să se concentreze.

– Unde locuiești?

– În casa de la capătul golfului, răspunse ea. Lângă școală.

– Mama ta e învățătoarea.

Acum știa de unde o cunoștea. Mama ei era o femeie minionă. Venise de pe una din insulele nordice. Unst. Sau poate Yell. Se căsătorise cu un bărbat din Bressay, care lucra pentru consiliu. Magnus îl văzuse conducând un 4X4 uriaș.

– Da, zise ea și oftă.

– Și tu? o întrebă pe fata brunetă de care era mai interesat, atât de interesat încât ochii îi tot fugeau către ea. Pe tine cum te cheamă?

– Catherine Ross, răspunse ea, vorbind pentru prima dată.

Vocea îi era profundă pentru o tânără, își zise el. Profundă și curată. O voce ca melasa neagră. O clipă uită unde se afla și și-o închipui pe mama lui punând melasă în amestecul pentru prăjitura cu ghimbir pe care o pregătea, răsucind lingura deasupra oalei ca să înfășoare și ultimele fire lipicioase, apoi dându-i-o lui s-o lingă. Își trecu limba peste buze, stânjenit de privirea atentă a Catherinei. Avea un fel ciudat de-a privi, aproape fără să clipească.

– Nu ești de pe-aici.

Putea să-și dea seama după accent.

– Ești englezoaică?

– Locuiesc aici de un an.

– Sunteți prietene?

Ideea de prietenie era o noutate pentru el. Avusese vreodată prieteni? Îi luă ceva timp să găsească răspunsul.

– Sunteți amice. Nu-i așa?

– Normal că suntem prietene. Cele mai bune.

Și începură din nou să râdă, trecând sticla de la una la alta. Când își dădeau capul pe spate ca să bea, gâturile lor albe căpătau culoarea cretei la lumina becului gol care atârna deasupra mesei.

Capitolul 2

Cinci minute până la miezul nopții. Erau pe străzile din Lerwick, în jurul crucii din piață, și țopăiau. Cu toții erau amețiți, dar fără să fie beți criță, doar ușor afumați, în starea aceea în care simțeau că fac parte din mulțime, din mulțimea care bea și se distra. Sally își zise că tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo. Doar în felul acesta și-ar fi dat seama că ea nu făcea nimic ieșit din comun. Poate chiar i-ar fi plăcut. Ajunul Anului Nou în Shetland. Până la urmă, nu era New York, nu-i așa? Sau Londra. Ce putea să se întâmple? Mai ales că pe cei mai mulți îi și cunoștea.

Simțea cum bubuitul basului îi urca prin picioare și îi vibra în tâmpile. Nu-și putea da seama de unde venea muzica, dar se mișca pe ritmul ei alături de ceilalți. Apoi se auziră clopotele de la miezul nopții, lumea începu să cânte „Auld Lang Syne”, iar ea începu să-i îmbrățișeze pe cei din jur. Se trezi că ia în brațe un bărbat și, într-un moment de luciditate, își dădu seama că era un profesor de matematică de la liceul Anderson și că era mai abțiguit decât ea.

Mai târziu nu-și mai putea aminti mare lucru din ceea ce urmase. Cel puțin nu cu precizie și nu cronologic. La un moment dat, îl văzuse pe Robert Isbister, mare cât un urs, proțăpît în față la The Lounge cu o cutie roșie în mână și privindu-i pe toți. Poate că îl căutase înapoi. Își aminti cum se apropiase agale de el, pe ritmul muzicii, cu șoldurile unduindu-se, aproape dansând. Se văzu stând în fața lui, fără să vorbească, dar flirtând oricum. Cu siguranță flirta, era sigură de asta.

Doar îl apucase de încheietură, nu? Și îi mângâiase părul blond de pe mână de parcă ar fi fost un animal. N-ar fi îndrăznit niciodată să facă așa ceva dacă ar fi fost trează. N-ar fi avut niciodată curajul să se apropie de el în vreun fel, chiar dacă visase la asta săptămâni întregi, imaginându-și fiecare detaliu. El avea mânecele suflecate până la coate deși era frig și purta un ceas de mână cu brățară de aur. Își amintea asta. Imaginea îi rămăsese întipărită în minte. Poate că nu era chiar aur adevărat dar, când era vorba de Robert Isbister, cine putea ști?

Apoi apăruse Catherine, spunând că făcuse rost de o mașină care să le ducă acasă, sau măcar până la cotitura de la Ravenswick. Sally ar fi vrut să mai rămână, dar Catherine probabil o convinsese cumva, pentru că se trezise pe bancheta din spate a mașinii. Era din nou ca în visul ei, pentru că și Robert era acolo, lângă ea, atât de aproape încât putea să-i simtă țesătura blugilor lipiți de piciorul ei și antebrațul gol cu care o ținea pe după gât. Putea să-i simtă mirosul de bere din respirație. I se întorcea stomacul pe dos, dar știa că nu-și putea permite să vomite. Nu în fața lui Robert Isbister.

Pe bancheta din spate mai era înghesuit un cuplu. Era aproape sigură că-i recunoștea pe amândoi. Băiatul era de undeva din sudul Mainland-ului, plecat la facultate în Aberdeen. Și fata? Locuia în Lerwick și era asistentă la Gilbert Bain. Se devorau unul pe celălalt. Fata era dedesubt iar tânărul deasupra ei, morfolindu-i buzele și gâtul și lobii urechilor, apoi deschizându-și gura larg, de parcă ar fi vrut s-o înghită bucățică cu bucățică. Când Sally se întorsese către Robert, el o sărutase, dar încet și delicat, nu ca lupul din Scufița Roșie. Fata nu se simțise devorată.

Sally nu-l vedea prea bine pe tipul care conducea. Se afla exact în spatele scaunului șoferului și nu putea să-i vadă decât capul și umerii înfășurați într-o pufoaică. Nu vorbise nici cu ea, nici cu Catherine, care stătea alături de el. Poate era nervos că trebuia să le ducă până acasă. Sally își propuse să vorbească cu el, doar ca să fie prietenoasă, dar Robert o sărută din nou, captându-i toată atenția. În mașină nu era

muzică și nu se auzea niciun zgomot în afară de motorul care torcea puternic și de suspinele celor doi care se hârjoneau lângă ea.

– Oprește! se auzi deodată vocea Catherinei.

Nu țipase, dar după tăcerea îndelungată îi șocase pe toți. Accentul ei englezesc îi zgârie urechile lui Sally.

– Oprește aici! Aici coborâm eu și Sally. Doar dacă nu vrei să ne duci până la școală.

– În niciun caz, frate!

Studentul se desclășă de asistentă destul cât să comenteze:

– Și-așa am ratat mare parte din petrecere!

– Vino cu noi, o invită Robert. Vino la petrecere.

Invitația era seducătoare și îi fusese adresată lui Sally, dar Catherine răspunse în locul ei:

– Nu, nu putem. Sally a spus acasă că vine la mine. N-avea voie în oraș. Dacă nu ne întoarcem repede, ai ei vor veni s-o caute.

Sally nu suporta ca prietena ei să vorbească pentru ea, dar știa că avea dreptate. Nu putea s-o dea în bară acum. Dacă mama ei ar fi aflat unde fusese, ar fi luat-o razna. Tatăl ei era un tip rezonabi când depindea numai de el, dar mama era nebună. Vraja fusese ruptă și trebuia să se reîntoarcă în lumea reală. Se desprinsese din brațele lui Robert și, cățărându-se peste el, coborî din mașină. Frigul îi tăie respirația, făcând-o să-și simtă capul limpede și inducându-i o stare euforică, de parcă ar mai fi băut un pahar. Ea și Catherine stăteau una lângă alta, privind cum stopurile roșii ale mașinii dispăreau în întuneric.

– Dobitocilor! strigă Catherine cu atâta ură, încât Sally se întrebă dacă se petrecuse ceva între ea și șofer. Ar fi putut să ne ducă până acasă.

Își pipăi buzunarul și scoase o lanternă mică cu care lumină cărarea din fața lor. Așa era Catherine. Întotdeauna pregătită.

– Oricum, spuse Sally simțind că fața i se destinde într-un zâmbet, a fost o noapte reușită. O noapte al dracului de reușită.

Când își aruncă geanta pe umăr, ceva greu o lovi în șold. Băgă mâna în geantă și scoase o sticlă de vin începută, cu un dop de plută fixat cu greu în gură. Asta de unde mai apăruse? Nu avea nici măcar o amintire vagă. I-o arată Catherinei, încercând să-o înveselească.

– Uite. Ca să ne dea putere să ajungem acasă.

Chicotiră și porniră împleticit pe strada alunecoasă.

Pătratul luminos părea să fi răsărit de nicăieri și le surprinse.

– Unde mama mă-sii suntem? Nu se poate să fi ajuns deja.

Pentru prima dată, Catherine părea neliniștită, mai puțin sigură pe ea, dezorientată.

– E Hillhead. Casa de pe vârful dealului.

– Locuiește cineva acolo? Credeam că e goală.

– E a unui bătrân, răspunse Sally. Magnus Tait. Umblă vorba că-i cam scrântit. Un pustnic. Ni s-a zis mereu să stăm departe de el.

Catherinei îi trecuse spaima. Sau poate încerca doar să braveze.

– Dar stă așa acolo, singur-cuc... Ar trebui să mergem să-i zicem „la mulți ani”.

– Ți-am spus adineauri, e ținut.

– Ți-e frică, o acuză aproape în șoaptă Catherine.

Așa e, fac pe mine de frică și nu știi de ce.

– Nu fi tâmpită! spuse ea cu voce tare.

– Te provoc.

Catherine băgă mâna în geanta lui Sally, căutând sticla. Luă o înghițitură, puse dopul, apoi i-o dădu înapoi.

Sally tropăi, încercândă să-i arate cât de ridicol era să stea acolo în frig.

– Ar trebui să ne întoarcem. Cum ai zis și tu, mă așteaptă ai mei.

– Putem să le spunem că am colindat prin vecini. Haide! Te provoc!

– Nu de una singură.

– Bine. Intrăm amândouă.

Sally nu știa să spună dacă asta fusese intenția Catherinei de la bun început sau dacă doar simțea că intrase într-o situație din care nu putea să scape cu orgoliul neatins.

Casa era așezată la o oarecare distanță de stradă. Nu exista o cărare adevărată până la ea. Când se apropiară, Catherine o lumină cu lanterna, iar raza lovi mai întâi tabla cenușie a acoperișului, iar apoi grămada de turbă dintr-o parte a verandei. Simțeau mirosului fumului care ieșea pe horn.

– Hai odată, spuse Catherine. Bate la ușă!

Sally ciocăni fără tragere de inimă.

– Poate că e în pat și a lăsat lumina aprinsă.

– Nu e. Îl văd.

Catherine păși pe verandă și bătu cu pumnul în ușă.

E razna, își zise Sally. Nu știe cu cine are de-a face. Toată chestia asta e o nebunie. Ar fi vrut să fugă înapoi la părinții ei plictisitori și cu capul pe umeri, dar, înainte să apuce să se miște, dinăuntru se auzi un zgomot, Catherine deschise ușa și amândouă intrară împleticindu-se, clipind des în lumina puternică.

Bătrânul se apropia de ele, iar Sally se holba la el. Era conștientă de asta, dar nu se putea abține. Nu-l mai văzuse înainte decât de la distanță. Mama ei, care de obicei era atât de atentă în relațiile cu vecinii mai în vârstă și care încerca să-și facă datoria creștinească ajutându-i la cumpărături și oferindu-le de-ale gurii, evitase orice contact cu Magnus Tait. Când era cu Sally, se grăbea să treacă de casă ori de câte ori vedea că era afară.

„– Să nu te duci niciodată acolo! îi spunea mama când ea era doar un copil. E un individ periculos. Casa lui nu-i un loc sigur pentru fetițe mici.”

Așa că ferma devenise fascinantă pentru ea. Începuse s-o cerceze în timp ce se îndrepta spre sau venea dinspre oraș. De câteva ori îl surprinsese pe bătrân aplecat peste oaia pe care o tundea, alteori îi zărise silueta în *contre-jour* în timp ce se uita la stradă. Acum,

fiind atât de aproape, i se părea că a ajuns față în față cu un personaj dintr-un basm.

El se holba la rândul lui la ea, iar fata îl asemui cu o imagine dintr-o carte cu poze. *Seamănă cu un trol*, își zise. Chiar așa și arăta, cu picioarele lui scurte și trupul masiv, ușor cocoșat, cu gura ca o linie dreaptă și dinții stricați și îngălbeniți. Nu-i plăcuse niciodată povestea cu „Cele trei căprițe”¹. Când era foarte mică, era îngrozită când trebuia să treacă podul ca să ajungă acasă. Își imagina că dedesubt trăia un trol cu ochii roșii și spatele îndoit, gata să se repeadă la ea. Oare Catherine mai avea aparatul de fotografiat la ea? Bătrânul ar fi fost o imagine pe cinstă.

Magnus le privea pe fete cu ochi cețoși, care păreau să nu poată focaliza.

– Intrați, spuse el. Intrați.

Își dezveli dinții într-o tentativă de zâmbet.

Sally se trezi vorbind. Așa pățea mereu când era agitată. Cuvintele îi țâșneau din gură, iar ea nu avea habar despre ce vorbea. Magnus închise ușa în urma lor, apoi rămase acolo, blocând singura cale de scăpare. Le oferă whisky, dar ea știa că nu mai trebuie să accepte așa ceva. Ce-o fi strecurat în el? Scoase sticla de vin din geantă, îi zâmbi ca să-l îmbuneze și continuă să vorbească.

Făcu o mișcare ca să se ridice, dar bărbatul ținea în mână un cuțit lung și ascuțit, cu un mâner negru. Îl folosea ca să taie prăjitura de pe masă.

– Ar trebui să plecăm, spuse ea. Serios, ai mei o să se-ntrebe unde sunt.

Dar ei păreau să nu o audă. Privi îngrozită cum Catherine întinse mâna și luă o bucată de prăjitură pe care o vârî în gură. Sally privi

¹ Basm norvegian. Trei căprițe flămânde se confruntă cu un trol care vrea să le oprească să ajungă la iarba mult-dorită. (*n. red.*)

firmiturile de pe buzele și dintre dinții prietenei sale. Bătrânul se înălța deasupra lor, având cuțitul încă în mână.

Sally zări pasărea din colivie în timp ce căuta cu privirea o cale de scăpare.

– Ce-i asta? întrebă pe neașteptate.

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poată opri.

– Un corb.

Bătrânul o privi nemișcat, apoi așeză cuțitul cu atenție pe masă.

– Nu-i o cruzime să-l ții închis așa?

– Are o aripă ruptă. N-ar zbura nici dacă i-aș da drumul.

Dar Sally nu ascultă explicațiile bătrânului. Era convinsă că avea de gând să le sechestreze în casă, să le țină închise la fel cum ținea pasărea neagră cu cioc ascuțit și aripa ruptă.

Dintr-o dată, Catherine se ridică în picioare și își scutură firmiturile de pe mâini. Sally o urmă. Catherine merse spre bătrân până când ajunse suficient de aproape ca să-l poată atinge. Era mai înaltă decât el și îl privea de sus. Preț de o clipă, Sally se sperie, crezând că avea de gând să-l sărute pe obraz. Dacă l-ar fi sărutat, ar fi trebuit să facă și ea la fel. Pentru că asta era tot o parte din provocare, nu? Cel puțin, așa i se părea lui Sally. Totul devenise o provocare încă de când pășiseră în casă. Magnus nu se bărbierise ca lumea. Țepi deși și cenușii îi țineau cutele moi ale obrazilor. Dinții îi erau galbeni și acoperiți de salivă. Sally își zise că mai bine murea decât să-l atingă.

Dar clipa trecu și se pomeniră afară, râzând atât de tare încât Sally crezu că o să se scape pe ea, sau că o să cadă amândouă într-un morman de zăpadă. Când ochii li se reobișnuiră cu întunericul, nu se mai folosiră de lanternă ca să lumineze drumul. Era aproape lună plină și știau încotro s-o apuce spre casă.

În casa Catherinei era liniște. Tatălui ei nu-i plăcea să sărbătorească Anul Nou și se culcase devreme.

– Vrei să intri? întrebă Catherine.

– Mai bine nu.

Sally știa că acela era răspunsul pe care era bine să-l dea. Uneori nu putea să-și dea seama ce gândea Catherine, alteleori înțelegea foarte clar. Acum știa că prietena ei nu dorea ca ea să intre.

– Mai bine aș lua sticla. Trebuie să ascundem probele compromițătoare.

– Da.

– Rămân afară până văd că ai ajuns acasă, propuse Catherine.

– Nu-i nevoie.

Dar Catherine nu se mișcă, rămase sprijinită de zidul grădinii și o privi cum se îndepărtează. Când Sally întoarse capul uitându-se înapoi, prietena ei era încă acolo.